

Huỳnh Dị

Điệp Mộng

Bốn chiếc quân xa dừng lại trong từng đợt thanh âm “dát” “dát”. Hạ sĩ Sa Nam quát lớn :

- Xuống xe !

Phong Linh đẩy cánh cửa đối diện với người lái xe sang một bên, rồi khéo léo nhảy ra ngoài xe. Gió nóng đập thẳng vào mặt, đáng sợ nhất là những cơn gió trong sa mạc còn cuốn theo cả sỏi đá, từng quất vào da tay nhưc buốt.

Binh sĩ nhanh chóng chuyển vật phẩm từ trên hai chiếc quân xa xuống dưới. Phong Linh đưa mắt nhìn quanh, phát hiện có mấy gian nhà được làm theo kiểu thạch ốc nằm lẻ loi. Một số có thể dùng làm trú ẩn tạm thời, phía tây là biển cát vô tận, khiến người ta nhìn thấy phải sinh lòng e ngại đại sa mạc Sahara.

- Phong Linh thiếu tướng.

Phong Linh hướng về phía người vừa lên tiếng. Một hán tử vóc người thấp đậm cường tráng, da tay ngăm đen, mặc một bộ quân

phục đang đứng nghiêm trang trước mặt hắn. Gương mặt lộ ra vẻ tự tin và kiên nghị, hai mắt hữu thần, sáng như hai ngọn đuốc đang cháy. Phong Linh hỏi hắn :

- Người là ai ?

Người nọ đáp ngắn gọn :

- Thiếu úy Mã Bình Ni, là người hướng đạo hiện tại của các vị. Lạc đà đã chuẩn bị xong, tổng cộng có một trăm linh hai thớt, bốn mươi thớt thồ hàng còn lại để người cưỡi.

Phong Linh quay đầu nhìn về phía sau, thấy thủ hạ của hắn lúc này đang thu thập vật tư : bao bố, yên cương, túi nước, vũ khí . . . đều là những thứ nhu yếu phẩm cần thiết để đi vào sa mạc trong thời gian ngắn, đầy đủ ngăn nắp. Phong Linh trong lòng thầm kiêu hãnh, bọn họ tuy chỉ có bốn mươi tám người nhưng đều là những chiến sĩ tinh nhuệ nhất trong đội bộ đội đột kích. Hơn nữa đều đã từng trải qua rèn luyện hành quân nghiêm khắc trong sa mạc. Không ai có thể thích hợp hơn so với bọn hắn để thực hiện nhiệm vụ lần này.

Hạ sĩ Sa Nam đi tới. Phong Linh giới thiệu :

- Hạ sĩ, vị này là thiếu úy Mã Bình Ni, là người hướng đạo mà chính phủ Algeria phái tới, hãy an bài cho anh ta một vị trí trong đoàn. Hy vọng đến lúc hoàng hôn chúng ta có thể khởi trình.

Sa Nam và Mã Bình Ni rời đi.

Vì sợ nhất thời không thích ứng kịp với cái nóng khốc liệt của sa mạc. Phong Linh quyết định hôm nay đợi mặt trời xuống núi mới tiếp tục đi tiếp.

“Yết ! Yết ! Yết” Âm thanh khác lạ trên không truyền đến.

Phong Linh ngẩng đầu lên nhìn về hướng thanh âm, một chiếc máy bay trực thăng từ phía nam bay tới. Trong chớp mắt đã bay tới đến

gần bọn họ, tất cả đội viên đều dừng lại, yên lặng chờ đợi sự việc phát sinh.

Chiếc trực thăng chậm rãi hạ cánh xuống vị trí cách quân xa bốn trăm thước. Cánh quạt cuốn bụi bay đầy trời, từng đợt gió thổi mạnh về phía bọn họ. Phong Linh buông ra một câu chửi thề, quan sát chiếc trực thăng. Hai nam một nữ đang từ cửa trực thăng nhảy xuống. Bọn họ mặc trang phục áo liền quần, mang theo hành trang đơn giản, hướng về phía Phong Linh đi tới.

Phong Linh dùng ánh mắt chuyên nghiệp ngăm đánh giá hai nam một nữ đang đi tới.

Đi trước là một người đàn ông cao gầy nhưng cường kiện, gò má cao, sống mũi thẳng, nhãn thần sắc bén như chim ưng, trông vừa tinh minh lợi hại lại vừa lãnh khốc vô tình, tuổi ước chừng bốn mươi sáu đến bốn mươi bảy.

Theo sát phía sau hắn là một người đàn ông ước chừng hơn bốn mươi tuổi, trên mặt có một hàng râu mép, thân thể có chút hơi phát tướng, mang dáng vẻ của người đã quen sống cuộc sống an dật.

Đi cuối cùng là người phụ nữ, ngay cả Phong Linh cũng không nhận được thăm khen, mái tóc dài màu vàng được buộc lại gọn gàng, khuôn mặt thanh tú, lông mi dài, đôi mắt sắc có thần mà mỉa mai, dáng vẻ phi thường thanh lịch. Vừa nhìn là có thể dễ dàng nhận ra là người con gái trí thức, được giáo dục rất có bài bản. Vóc người nàng mảnh mai, mang đến một loại cảm giác ưu mỹ, khinh doanh tiêu sái. Ba người đi tới trước mặt Phong Linh thì dừng lại.

Nam tử cao gầy vươn tay ra nói :

- Phong Linh thiếu tướng, tôi là Trung tướng Bạch Lý Kiệt ở cục tình báo.

Phong Linh lạnh lùng nhìn Bạch Lý Kiệt đưa tay ra nhưng hoàn toàn không có vẻ là muốn đáp lại :

- Trung tướng, tôi không hiểu tại sao các ông lại đến đây.

Bạch Lý Kiệt trên mặt thoáng qua tia giận dữ, quân hàm của hắn so với Phong Linh còn cao hơn một bậc, bực bội rút tay về.

Người đàn ông tên có ria mép xen vào :

- Tôi là bác sĩ Vi Tín được Tổng cục hàng không cử đi theo các vị.

Lại hướng về mỹ nữ bên cạnh giới thiệu :

- Đây là trợ thủ của tôi, bác sĩ Ngã Linh Na, chúng tôi hiện tại là đội ngũ được cử đi theo các vị đến Sahara.

Phong Linh sắc mặt trầm xuống :

- Xin lỗi, tôi không chuẩn bị để mang theo bất cứ người nào nữa, mà cũng chưa hề nhận được mệnh lệnh nào như vậy.

Bạch Lý Kiệt thông dong cười :

- Ông bây giờ sẽ nhận được.

Ngay sau đó liền đưa một mật thư được niêm phong giao cho Phong Linh.

Phong Linh thấy trong mắt đối phương lộ ra tia đùa cợt, nghĩ rằng hắn tưởng mình sắp khuất phục mà mỉm cười đầy. Hắn thăm mắng thăm trong bụng, tiếp nhận tín thư, rút mật hàm ra đọc.

Bạch Lý Kiệt bình tĩnh nói :

- Nếu ông không tin, có thể lập tức liên lạc với quý bộ trưởng.

Phong Linh đầu óc lập tức tính toán.

Phong thư này có chữ ký của Bộ trưởng quốc phòng, lại có ám mã tuyệt mật của quân bộ. Đúng là thật trăm phần trăm.

Nhưng tại sao trước kia lại không thông tri cho hắn ?

Nhiệm vụ hiện nay là ở trong sa mạc tìm một thiết bị cơ giới quân sự

bị thất lạc, hẳn cùng các thành viên trong đội có thừa khả năng đảm nhiệm. Vì sao lại phải phiền toái, cho cả cục tình báo cùng tổng cục hàng không dính vào ? Trong sự việc này tất có gì kỳ quặc.

Phong Linh tay trái cầm phong thư, tay phải móc ra một chiếc bật lửa, ‘ba’ một tiếng vang lên. Phong thư đã hoá thành tro bụi, theo gió bay đi.

Phong Linh thản nhiên nói :

- Tôi không biết các ông tới sẽ có tác dụng gì, chỉ là đây không phải là chuyện đùa vui, hy vọng các vị có thể trụ được dưới sự khốc liệt của sa mạc, chúc các vị may mắn.

Mỹ nữ Ngả Linh Na gương đôi mi thanh tú lên :

- Thiếu tướng, đừng tưởng rằng chỉ có ngài mới từng đi qua sa mạc, tôi cũng từng đi nghiên cứu địa chất 3 năm ở sa mạc Qua Bích (Gobi), tôi . . .

Phong Linh nóng nảy cắt lời nàng :

- Tiểu thư, đầu lười sẽ không biết đi đâu, tốt nhất là nên dùng cái chân của cô đi.

Nói xong xoay người bước nhanh, lưu lại phía sau là Ngải Linh Na đan tức giận đến đỏ bừng cả mặt.

Bạch Lý Kiệt nhắc nhở Ngải Linh Na :

- Không nên vọng động, hẳn là người như vậy đấy. Có điều hẳn cũng là người hiểu sa mạc này nhất, không ai có thể đảm nhận nhiệm vụ lần này tốt hơn hẳn, một nhiệm vụ mang ý nghĩa trọng yếu đối với lịch sử loài người.

o0o

Năm ngày sau, đội ngũ đã đi qua Y Cát Địch sa mạc, đang tiến vào vùng hữu thực nhân sa hải danh xưng là Tạ Thập sa mạc.

Thiếu úy Nạp Đặc điều khiển lạc đà tiến lên, nói với Phong Linh đi tới phía trước :

- Thiếu tướng, có một chuyện tôi cảm thấy rất không rõ ràng.

Phong Linh nhíu mày nói :

- Người biết chức trách của quân nhân là gì không ?

Nạp Đặc cười khỏ nói :

- Là chấp hành mệnh lệnh, chấp hành những người hàng ngày ngồi nhìn máy tính phân tích rồi phát ra mệnh lệnh.

Phong Linh nở nụ cười. Nạp Đặc và Sa Nam đều là những thủ hạ tốt từng cùng hấn vào sinh ra tử, không có gì là không thể nói.

Nạp Đặc quay lại nhìn đội ngũ phía sau nói :

- Khách nhân của chúng ta sợ rằng không chịu nổi.

Phong Linh hừ một tiếng khó chịu, năm ngày gần đây hấn cùng bọn họ nói chuyện cũng không quá mười câu.

Nạp Đặc quay lại chính đề :

- Mục tiêu chính là đến cao nguyên Tháp Niết Tư Lỗ Đặc trên núi Tháp Cáp Đặc. Phương pháp tốt nhất là dùng chuyên cơ trực tiếp đưa chúng đến thẳng mục tiêu. Vì sao phải đi cả một quãng đường dài, thiên tân vạn khổ xuyên qua Thực nhân sa hải ? Hơn nữa trên đường đi còn có thể gặp phải tộc nhân Đồ Lôi A hung hấn.

Phong Linh nói :

- Ta cũng từng phản ánh với cấp trên như vậy, có điều bọn họ nói

đây là mệnh lệnh không thể nghi hoặc của Bộ quốc phòng.

Nạp Đặc một thoáng do dự :

- Điều này cũng không phải là việc gì cơ mật không thể giải thích a, có thể là muốn tránh một loại vệ tinh do thám gì đó ?

Phong Linh nói :

- Có trời mà biết !

Ở trên cùng của đội ngũ, thiếu úy Mã Bình Ni người hướng đạo được chính phủ Algeria phái tới, vội vàng điều khiển lạc đà quay trở lại bên cạnh Phong Linh nói :

- Thiếu tướng, có phiền toái rồi.

Phong Linh lập tức ra hiệu lệnh dừng lại. Đoàn người dài dặc đang di chuyển uốn lượn chậm chậm đình chỉ, trên sa mạc mênh mông, bọn họ trông như một con tiểu trùng không chân yếu ớt.

Mã Bình Ni sắc mặt trắng bệch nói :

- Ngài theo tôi.

Phong Linh cùng Nạp Đặc hai người điều khiển lạc đà tiến thẳng đến đội ngũ phía trước, Sa Nam hạ sĩ cũng ở nơi này, kêu lên :

- Thiếu tướng, ngài nhìn xem.

Chỉ thấy trên sa mạc kéo dài vô tận, có một hình khối màu đen gì đó nằm vắt ngang, chắn ngang phía trước.

Nạp Đặc kêu lên :

- Đó là cao nguyên Thập Niết Tư Lỗ Phát Đặc .

Phong Linh ngạc nhiên hỏi :

- Phiền toái ở đâu ?

Hắn dõi mắt nhìn xung quanh, ngoại trừ cảnh sắc sa mạc khiến người ta phát cuồng ra thì chưa thấy có gì khác lạ.

Mã Bình Ni nói :

- Ngài xem

Phong Linh và Nạp Đặc dõ theo hướng tay hấn chỉ, trên mặt cát đang dập dềnh như những con sóng vỗ bờ. Họ nhìn thấy một đồng thạch trận được bố trí kỳ quái. Chỉ thấy những tảng đá này bị cát vùi lấp chưa đến một nửa, đủ biết là được bố trí ở đây tuyệt đối chưa đến 3 giờ. Những tảng đá làm thành một hình tròn lớn. Giữa trung tâm hình tròn, những tảng đá xếp lại thành hình mũi tên, chỉ thẳng về phía cao nguyên.

Mã Bình Ni nói :

- Ngài xem ! Bề mặt những tảng đá đó dính đầy chất lỏng màu hồng đen, xem ra nhất định là vết máu đã khô.

Phong Linh kinh hãi nói :

- Điều này có ý nghĩa gì ?

Mã Bình Ni trên mặt hiện lên thần sắc sợ hãi :

- Đây là Vu sư của tộc Đồ Lôi A trực tiếp bày là ‘Huyết Tế’, biểu thị những người ở hướng có mũi tên chỉ tới đều bị tẩy lễ bằng máu.

Hạ sĩ Sa Nam tính nóng như lửa, nghe vậy đột nhiên biến sắc nói :

- Đồ Lôi A tộc nhân là cái dạng gì ? Để ta đưa bọn họ về cho các người xem.

Mã Bình ni buồn bực nói :

- Bọn họ chẳng là cái gì, có điều bọn họ có thể tùy thời tụ tập mấy ngàn chiến sĩ dũng mãnh với đầy đủ vũ khí trang bị, sẵn sàng vì ý tưởng của họ mà chảy đến giọt máu cuối cùng.

Phong Linh cảm thấy đau đầu, Đồ Lôi A tộc nhân cố nhiên là khó đối phó. Quan trọng hơn là hấn không muốn giết hại dân tộc sinh sống trên sa mạc này. Hấn dũng cảm nhưng tuyệt đối không tàn bạo.

Nạp đặc nói :

- Sa mạc cũng không phải là của bọn họ, họ dựa vào cái gì mà làm như vậy ?

Mã Binh Ni nói :

- Bọn họ cũng không cho rằng sa mạc là của bọn họ, sa mạc thuộc về Chân Thần, bọn họ là người hầu của thần. Khi thần hiệu triệu, bọn họ sẵn sàng hiến dân tính mạng. Huyết tế là lễ phụng hiến cao nhất của ĐỒ LÔI A tộc nhân, là hướng về thần linh phụng hiến.

Một thanh âm lạnh lùng xen vào :

- Vô luận là thứ gì, chúng ta cũng đều phải tiếp tục đi tới.

Nguyên lai là Bạch Lý Kiệt đã đi lên.

Phong Linh im lặng không nói gì. Không có người quen thuộc sa mạc như Mã Binh Ni, hành trình này sẽ hung hiểm hơn gấp bội. Có điều hắn cũng không sợ hãi, nếu sợ hãi vốn không tồn tại trong lĩnh vực của hắn.

Vi Tín cùng Ngải linh Na xuất hiện ở hai bên Bạch Lý Kiệt. Vi Tín trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi, nhưng trong mắt lại lộ ra thần sắc cương quyết. Thật không hiểu là lực lượng gì đã khiến hắn bám trụ ở đây.

Ngải Linh Na có vẻ gầy hơn, càng khiến nàng thêm phần tú lệ. Khi Phong Linh hướng ánh mắt dừng lại trên mặt nàng thì nàng khinh thường quay mặt đi. Tổ về nàng đối với hành động không khách khí ngày đó của Phong Linh vẫn ám ức trong lòng.

Bạch Lý Kiệt trừng đôi mắt ưng nhìn Mã Binh Ni :

- Người sợ hãi sao ? Kẻ hèn nhất!

Mã Binh Ni thần sắc biến đổi, tay phải hướng tới súng ngắn bên hông.

“tập sát ! Tập sát!” ngay lập tức những đội viên tinh nhuệ của đột kích đội lập tức rút vũ khí ra, tập trung vào Mã Binh Ni, biểu hiện cảnh

báo. Chỉ cần Mã binh Ni bóp cò, dám chắc sẽ lập tức biến thành một thi thể.

Phong Linh điềm tĩnh nói :

- Bình Tĩnh một chút, đều là người mình cả.

Mã Binh Ni thu cánh tay bên hông về, gần giọng nói :

- Người có thể giết ta, nhưng không thể gọi ta là Kẻ hèn nhất!

Phong Linh nói :

- Tha thứ cho ông ta đi ! ông ta và chúng ta là người của hai thế giới.

Hắn không để ý đến Bạch Lý Kiệt đỏ mặt, nói tiếp :

- Mã Binh Ni, chúng ta cần người.

Mã Binh Ni nói : Trừ phi Chân thần hạ chỉ ý, nếu không tôi quyết không thể đi về phía trước dù chỉ là một bước.

Bạch Lý Kiệt cười lạnh nói :

- Vậy thì người đi chết đi thôi !

Không ai nghĩ rằng hắn sẽ hành động, đã thấy hắn giơ tay lên cầm một khẩu súng lớn nhắm về hướng Mã binh Ni.

“Oanh”

Khẩu súng lẳng không bay lên, rơi ở mặt đất đằng xa, đám lạc đà đồng loạt kêu lên sợ hãi. Bạch Lý Kiệt ôm cánh tay đang te dại, trợn mắt nhìn về phía Phong Linh - người vừa từ phía sau bóp cò chuẩn xác. Quả thật không có nhiều người có thể bắn được như hắn. Mã Binh Ni cảm kích nhìn Phong Linh.

“A!” trong đám đội viên có người hoảng sợ la lên.

Chúng nhân không người nào còn quan tâm đến sự việc bạch Lý Kiệt muốn giết Mã binh Ni, nhìn theo ngón tay của người đội viên đang sợ hãi, mọi người đều kinh hãi thất sắc.

Phương đông một màu đen sẫm đang phủ tới, cuồng phong bạo vũ

đang nhằm về hướng bọn họ cuốn tới. Trải qua năm ngày lữ trình suôn sẻ, rốt cuộc cũng phải một lần đối diện với sự cuồng bạo của sa mạc.

Phong Linh quát lớn ra lệnh :

- Nằm xuống tại chỗ !

Tiếng lạc đà kêu sợ hãi cùng tiếng quát tháo của quân sĩ tạo thành một cảnh tượng hỗn loạn. Lạc đà bị trói tụ thành một vòng tròn lớn, yên cương cùng vật phẩm đều đã được hạ xuống, để tránh bị bão cát cuốn đi. Cả đoàn ẩn nấp bên trong vòng tròn do đám lạc đà ấy tạo thành.

Gió ngày càng thổi mạnh, những sỏi đá trong gió đập thẳng vào mặt các thành viên trong đoàn, mỗi thốn mỗi tấc trong không gian đều bị che kín bởi trận cuồng phi loạn vũ của sỏi đá. Ngoài ba thước không nhìn thấy rõ vật, chỉ có thể nhìn thấy cát và cát.

Không ai dám đứng lên, bởi nếu ai đó đứng lên, cuồng phong sẽ cuốn thẳng kẻ đó vào trận bão cát.

Còn cát ở bốn phía không ngừng cao lên, rất nhanh ngay cả lạc đà cũng đã bị che kín một nửa bên tiếp giáp với bão cát.

Trong tiếng gió thổi, bỗng vang lên một tiếng phụ nữ thét chói tai.

Phong Linh thét lên một tiếng giận dữ, buông tay đang cầm lạc đà, hướng về phía có âm thanh chạy tới.

Mã binh Ni ở bên cạnh hấn kêu lên :

- Không nên, ngài sẽ chết đấy.

Trong trận bão cát, cát đã phong bế tầm mắt của Phong Linh, cát thổi cả vào yết hầu và ngập trong lỗ mũi của hấn. Hấn ngã rồi lại đứng lên, cương quyết đi về phía trước.

Trong hoàn cảnh này để tìm một người, chẳng khác gì đáy biển mò

kim. Còn may là chiếc “kim” này còn biết kêu, khi hấn đã sắp tuyệt vọng thì khoảng bốn năm thước bên trái truyền đến những tiếng thét đứt đoạn chói tai.

Phong Linh thầm mừng rỡ, hướng về phía thanh âm phát ra tiến tới, một tay nắm lấy thân hình kia. Đúng lúc này một trận cuồng phong cuốn tới, hai người liền bị thổi ngã, cuốn đi trên mặt đất.

Phong Linh dùng sức ôm chặt lấy chiếc eo thon của Ngải Linh Na, ngọc thể phong mãn của nàng liền mạng ép sát vào hấn, hai tay cũng ôm chặt lấy cổ hấn không chịu rời ra. Không nghĩ được rằng một đôi nam nữ đầy địch ý cũng có thời khắc thân thiết như vậy. Hai thân thể xoắn lấy nhau trên mặt đất, cố gắng gia sức tăng thêm sức nặng để chống cự lại bão cát, thật không may họ vẫn bị bão cát cuốn đi. May nhờ có cồn cát trên mặt đất khiến cho hai người chưa bị cuốn vào trong vùng bão cát nguy hiểm.

Phong Linh cảm thấy được mỹ nữ trong ngực mình đang run rẩy. Uy lực của đại tự nhiên có thể khiến bất kỳ ai cảm thấy không thể kháng cự. Đột nhiên trong đầu hấn nảy ra một ý niệm kỳ quái, nếu bây giờ làm như vậy hấn nàng chẳng thể chống cự ?

Cát sỏi cuồng phi loạn vũ, bão cát đang gầm thét, nàng giấu mặt ẩn sâu trong ngực hấn.

Nhưng rất nhanh, hấn từ bỏ ý định thâm hương trong đầu. Thừa lúc người gặp nguy mà lợi dụng không phải là tính cách của Phong Linh. Cát đá chồng thấp chồng cao, hai người cũng bắt đầu không ngừng di động, để tránh bị cuốn vào sa mạc. Tại thế giới mệnh mang này, cảm giác chỉ còn hai người bọn họ. Họ không dám nói chuyện với nhau, vì người mở miệng lập tức sẽ bị cát đá lấp đầy.

Hai người như hai kẻ vô lực, mong manh, ôm lấy nhau tiến về phía

trước mà không biết sẽ đến đâu. Tiếng bão cát cuồng nộ rít gào vang lên khắp bốn phương. Cũng không biết qua bao lâu, hai người tưởng đã kiệt sức, lúc này cơn bão mới trôi qua.

Gió từ từ yên lặng, cát đá vốn bay đầy trời, từng đám từng đám chậm rãi rơi xuống mặt đất, cảnh vật dần trở lên rõ ràng.

Phong Linh ngẩng đầu nhìn bốn phía, thấy phương xa là khối dày đặc kia, lúc đó mới biết mình đã cách xa đại đội đến hai ba ngàn thước, không nhìn được hít một hơi thật sâu.

- Đa tạ ngài.

Phong Linh cúi đầu nhìn sang mỹ nữ trong ngực mình, tư thế này thật giống như một đôi tình lữ. Cát phủ đầy trên tóc và mặt khiến cô nàng lại thêm ba phần dã tính mỹ lệ.

Phong Linh không nén được nhẹ nhàng cúi xuống gương mặt cách chưa đến ba thốn kia. Ngải Linh Na kêu khẽ một tiếng, đôi mắt khép hờ, dường như hưởng ứng.

Phong Linh hành động như bất kỳ người đàn ông nào đang ở vị trí của hắn. Ngải Linh Na hưởng ứng được, gương mặt dần hồng lên, vẻ diễm lệ không nói lên lời.

- Thiếu tướng !

Từ đằng xa vọng đến tiếng gọi lo lắng.

Phong Linh thở dài một hơi, rời khỏi thân hình mềm mại động nhân của Ngải Linh Na, đáp :

- Ta ở đây.

Nhìn sang Ngải Linh Na, thấy nàng cũng đã đứng lên, đỏ mặt. Có vẻ muốn đem cái đầu nhỏ giấu vào trong ngực, không dám ngẩng lên nhìn hắn.

Da thịt của nàng mềm mại phủ một màu phấn hồng, bất kỳ ai nhìn

thấy cũng động lòng. Sử Phong Linh không cách nào ngăn được bản thân ảo tưởng được thấy trọn vẹn cơ thể của nàng.

Hai người trở lại đại đội trong ánh mắt sùng kính của mọi người dành cho Phong Linh.

Bác sĩ Vi Tín kích động đi lên nghênh đón Ngải Linh Na, đa tạ Phong Linh đã cứu trợ thủ của hắn. Trên mặt Vi Tín, Phong Linh thấy có vẻ xấu hổ, bởi vì Ngải Linh Na ở bên cạnh hắn lúc bị bão cát cuốn đi, nhưng hắn lại không có dũng khí cứu nàng.

Phong Linh đi thẳng tới trước mặt Mã Bình Ni nói :

- Người vẫn tiếp tục làm hướng đạo cho chúng ta, phải không ?

Mã Bình có chút ngạc nhiên, không hiểu Phong Linh vì sao lại nói như thế.

Phong Linh cười nói :

- Người xem !

Mọi người nhìn theo, chỉ thấy toàn là cát vàng cuộn cuộn, nào có gì đâu ?

Mã Bình Ni nói :

- Không thấy gì hết.

Phong Linh thản nhiên nói :

- Đương nhiên là không có gì hết, Chân thần đã đem hết thấy mọi thứ quét dọn sạch sẽ, bao gồm cả Huyết tể của Đồ Lôi A tộc nhân, thiên ý đã như thế, người còn gì cố kỵ ?

Mã binh Ni ngậy người trong khoảnh khắc, yết hầu không phát ra nổi một thanh âm rõ ràng. Rồi bỗng nhiên cười gập cả người lại, một hồi lâu mới có thể đứng thẳng lên, đưa tay nắm lấy người Phong Linh :

- Tôi đã giao ước với bằng hữu thì sẽ giữ lời, được ! Tôi đi, mặc dù cơ hội sống sót tuyệt đối sẽ không cao.

Sa Nam đứng bên cạnh nói :

- Phong Linh thiếu tướng là thiếu tướng trẻ tuổi nhất trong quân đội, những nhiệm vụ gian khổ nhất ngài đều từng gánh trên vai, người cần có lòng tin đối với ngài.

Mã Binh Ni đột nhiên nói sang vấn đề khác :

- Trên sa mạc, vu sư của Đồ Lôi A tộc nhân có thần lực không ai có thể giải thích nổi, hẳn sẽ không bày ra Huyết tể để cảnh cáo người khác. Chỉ có thần mới có thể hạ chỉ lệnh cho hắc làm như vậy, tôi sợ rằng việc này không do con người làm, có lẽ là một thứ gì đó đã vượt quá giới hạn nhân loại.

Phong Linh nói :

- Được rồi, hôm nay dừng tại đây, tại chỗ cắm trại, mọi người kiểm tra vũ khí của mình, chuẩn bị thật tốt!

Lúc này bầu trời đang là lúc hoàng hôn. Phong Linh đang định Bạch Lý Kiệt đến trước mặt của hắn, ai ngờ vừa mở cửa đã thấy núi :

- A, được rồi, ngài hãy nói cho tôi biết rốt cục nhiệm vụ lần này là làm cái gì ?

Bạch Lý Kiệt đôi mắt ưng lợi hại đang dò xét Phong Linh từ trên xuống dưới, một hồi lâu mới cười nói :

- Ông đã biết vấn đề vừa rồi không nên hỏi.

Phong Linh hai mắt lộ hàn quang, trầm giọng nói :

- Hôm nay, ông vì sao phải giết Mã binh Ni ?

Bạch Lý Kiệt cười nói :

- Điều đó chẳng có gì liên quan đến chuyện này cả.

Phong Linh thản nhiên nói : vừa rồi tôi cùng thượng tướng Ba Khắc nói chuyện qua điện đàm, ông ta nói qua bên kia núi Thập Cáp Đặc, quyền chỉ huy sẽ giao cho ông.

Gương mặt bạch Lý Kiệt vẫn vẻ yên tĩnh như giếng cổ không gợn sóng như trước, hoàn toàn không để cho Phong Linh thấy được thế giới nội tâm của hắn.

Phong Linh lãnh đạm nói :

- Hiện tại đã lựa chọn được bốn mươi tám đội viên bộ đội tinh nhuệ. Điều kiện phải là : chưa lập gia đình. Phải chăng những người đi làm nhiệm vụ lần này sẽ vô cùng hung hiểm ? Nếu là như thế, bốn mươi tám nhân mạng đều không xứng được biết vậy tại sao phải đi tìm chết ?

Bạch Lý Kiệt vẫn như cũ lạnh lùng nói :

- Chính trị vốn dĩ luôn như thế, vì mục tiêu lớn, sinh tử vinh nhục của cá nhân đều đặt ở vị trí thứ yếu.

Bạch Lý Kiệt không để ý tới lửa giận trong mắt Phong Linh, tự mình đứng dậy rời đi, khi đến cửa trưởng mạc, quay đầu lại nói :

- Ông không nên muốn lấy tin tức từ Ngải Linh Na, tốt nhất là đừng bắt chuyện cùng cô ta, đây là mệnh lệnh. Đi ra khỏi trưởng, Phong Linh 'sát' một tiếng rút súng ngắn, đôi con ngươi chuyển động, rồi lại cất súng về bên hông.

Hắn rất nhanh nén xuống sự phẫn nộ, tỉnh táo suy nghĩ hết thấy sự việc trước mắt.

Lúc đầu Bộ tư lệnh thông tri cho hắn đến vùng phụ cận núi Tháp Cáp Sơn tìm kiếm vết tích về chiến cơ thất lạc, đây là tình báo quân sự tuyệt mật. Nhưng theo sự tình phát triển trước mắt, hắn biết điều này chỉ là cái vỏ nguy trang. Bạch Lý Kiệt đột nhiên xuất hiện rồi gia nhập, tiếp đó là sự việc bạch Lý Kiệt muốn giết Mã Bình Ni diệt khẩu, đều biểu hiện núi Tháp Cáp Đặc có dấu hiệu bí mật không thể cho mọi người biết.

Hơn nữa hiện tại không biết Đồ Lôi A tộc nhân có hay không như Mã binh Ni đã nói, đọc Chân thần chỉ dẫn, biến cao nguyên Tháp Liệt Tư Lỗ Phát Đặc trên đỉnh núi cao nhất Tháp Cáp Đặc thành cấm địa, bất kỳ ai nếu tiến vào sẽ trở thành tử địch của bọn họ ?

- Thiếu tướng, Đồ Lôi A tộc nhân xuất hiện.

Phong Linh giật mình, nhanh chóng đi ra khỏi trướng. Tất cả đội viên đột kích đội đang chậm rãi chờ đợi, mắt hồ tập trung nhìn về phía Tây tiếp đón.

Trên bầu trời màu ám lam, một mảnh trăng non đang phủ xuống ánh sáng yếu ớt, một đường kẻ đen đang lướt tới.

Sa Nam nhảy đến bên cạnh Phong Linh nói :

- Tôi đã dùng bản doanh làm trung tâm, lấy bao cát bố trí trận địa, đặt mười sáu cỗ súng máy hạng nặng, tin rằng có thể chống phó với hơn ngàn nhân mãnh công.

Phong Linh cười nói :

- Sa mạc thứ không thiếu chẳng phải là túi cát . . .

Nạp Đặc xen vào nói :

- Tôi lo lắng chính là khi ta hành quân bọn họ dùng phương thức du kích tấn công, chúng ta nhân số rất có hạn nữa.

Bạch Lý Kiệt cũng đã chạy tới, Ngải Linh Na đến bên cạnh hắn, thân thiết hỏi :

- Thiếu tướng, chúng ta có thể đối phó với địch nhân phía trước không ?

Phong Linh nhàn nhạt nói :

- Cô tốt nhất trước tiên nên hỏi qua trung tướng Bạch Lý Kiệt, ông ta đã hạ lệnh không cho phép tôi và cô nói chuyện.

Bạch Lý Kiệt sắc mặt đại biến, hắn vốn bình tĩnh như vậy nhưng

cũng không chịu được những lời này, lạnh giọng nói :

- Thiếu tướng, địch nhân của ông đang ở phía trước, không phải ở chỗ này!

Phong Linh một chút thể diện cũng không để lại cho hắn :

- Xin lỗi, ta chỉ biết kẻ thù lớn nhất của chúng ta chính là lương tâm.

Bạch Lý Kiệt gương mặt lạnh lùng có chút hồng lên, nhưng vẫn kiên trì không phát tác, vẫn phi thường cương nghị

Ngã Linh Na nói :

- Có lẽ tôi cần phải nói rõ ràng, tôi có quyền được nói chuyện với bất kỳ người nào. Thiếu tướng, tôi từng trải qua huấn luyện cứu hộ khẩn cấp . . .

Nạp Đặc vì vấn hồi hoà khí nói :

- Tiểu thư, cô hỗ trợ Lâm đạt một tay đi, hắn là y sinh trong đội.

Ngã Linh Na nhận lời đi ra.

Phong Linh không hề quay đầu lại nói :

- Trung tướng ! Ông tốt nhất nên tìm đến một nơi an toàn, trên chiến trường chịu chết vốn không phải là mục tiêu lớn của ông đấy cơ mà?

Bạch Lý Kiệt cả giận nói :

- Đủ rồi, sự nhẫn nại của tôi đã đến cực hạn.

Phong Linh quay đầu lại khiêu chiến nói:

- Thế thì sao nào ? Muốn giết tôi diệt khẩu sao ?

Phanh !

Một tiếng súng vang lên, phá tan sự yên tĩnh của buổi chiều tà trên sa mạc. Cũng giải cứu thế cục căng như dây đàn ở nơi đây.

Đồ Lôi A tộc nhân bắt đầu tấn công.

Thực lực dự đoán hơn năm trăm chiến sĩ của Đồ Lôi A tộc nhân, cười lạc đà hướng về phía bọn họ thẳng tới. Khi khoảng cách còn

hơn hai ngàn thước, thì triển khai thể bao vây hình quạt, di chuyển xung quanh bọn Phong Linh.

Phong Linh hạ lệnh, phải đợi địch nhân xâm nhập mới bắt đầu xạ kích.

Đồ Lôi A tộc nhân rất nhanh chóng hoàn thành trận thể bao vây, bọn họ không ngừng nổ súng, tiến hành khiêu khích với bọn họ.

Thành viên đội Đột kích có kinh nghiệm tác chiến phong phú, hiện tại chỉ lạnh lùng quan sát tình huống phát triển,

Bác sĩ Vi Tín, người từ trước tới nay luôn kín tiếng. Đi đến bên cạnh Phong Linh lo lắng nói :

- Thiếu tướng, thật sự là không đánh không được sao ? Có thể thông tri cho bọn họ, chúng ta chỉ tiến hành thăm dò khoa học, tuyệt đối sẽ không làm tổn hại đến họ.

Phong Linh giải thích :

- Nơi này ngoại trừ Bạch Lý Kiệt thì không có ai thật sự muốn giết người cả. Có điều người không giết người thì sẽ bị người giết, chính là như thế.

Đồ Lôi A tộc nhân hô vang một tiếng, từ bốn phương tám hướng khí thế như nước lớn tràn đến.

Nhất thời trên sa mạc tràn ngập tiếng súng nổ cùng mùi thuốc pháo nồng nặc.

Phong Linh dùng vô tuyến điện chỉ huy đội viên, tổ chức thể trận cường ngạnh phản kích. Có ưu thế về vũ khí trợ giúp. Đồ Lôi A nhân chiến sĩ như thủy triều tấn công, từng lớp người công tới đều bị đánh bật trở lại. Vũ khí tự động vang lên từng tràng

‘Oanh minh’ phá huỷ sự an tĩnh của sa mạc.

“Bồng !”

Một quả lựu đạn tạc thẳng vào bản doanh, lạc đà kêu lên thảm thiết, nếu bọn chúng không bị buộc vào một chỗ, hẳn đã sớm tìm đường chạy trốn.

Phong Linh một vòng xạ kích, tiêu diệt một số tên Đồ Lôi A chiến sĩ đang ngật ngưỡng trên lạc đà, huyết nhục bắn lên tung toé.

Chiến đấu được khoảng hai mươi phút thì chấm dứt. Đồ Lôi A tộc nhân như gió lốc tiến tới, lại như gió lốc rút lui, lưu lại trên chiến trường hơn trăm cỗ thi thể và hơn bốn mươi xác lạc đà, một tràng thảm cảnh không ai nỡ nhìn.

Sa Nam đưa bản báo cáo gồm danh tính cùng số hiệu quân ngũ cho Phong Linh, lại ba gã đội viên đã hi sinh trên sa trường.

Nạp Đặc nói :

- Bị thương tám người, trong đó có hai người không thể tiếp tục thực hiện nhiệm vụ lần này nữa.

Phong Linh trầm ngâm :

- Nối điện thoại cho ta tới thượng tướng Ba Khắc.

Lúc này Ngả Linh Na đi tới nói :

- Bọn họ đi rồi.

Nạp Đặc tâm tình trầm trọng đáp :

- Lần này bọn họ mới chỉ tấn công thăm dò thôi, đã hiểu rõ thực lực của chúng ta rồi, lần sau e là sẽ không được may mắn thế này nữa.

Binh sĩ thông tin báo cáo :

- Thiếu tướng, mời nhận điện thoại.

Phong Linh bước đến trưởng mạc, Bạch Lý Kiệt đã đến trước một bước đang cùng thượng tướng đối thoại.

Phong Linh hừ lạnh một tiếng nói :

- Thượng tướng, tôi yêu cầu tổng bộ phái chuyên cơ đưa chúng tôi

trở về, chúng tôi không thể tiếp tục tiến lên được nữa.

Đầu dây bên kia, thượng tướng trầm giọng nói :

- Thiếu tướng ! xin lỗi, vì lý do cơ mật không thể tiết lộ, Bộ quốc phòng không thể phê chuẩn cho chuyên cơ đến gần phạm vi của các ông, nếu không tôi đã phái chuyên cơ đưa các ông trực tiếp đến mục tiêu, không cần chịu sự tấn công của Đồ lồi A tộc nhân.

Bạch Lý Kiệt đang lạnh lùng quan sát, cười lạnh không nói gì, dường như đã sớm biết đáp án này.

Phong Linh biết cãi cớ vô ích, nói sang chuyện khác :

- Vậy tôi yêu cầu lập tức lui lại, đợt hành quân vừa rồi thương vong quá lớn.

Thượng tướng Ba Khắc :

- Không ! Bộ quốc phòng đã có chỉ thị, bây giờ là thời khắc quan trọng, tôi mặc kệ ông dụng biện pháp gì, hi sinh bao nhiêu người. Ông nhất định phải dung tốc độ nhanh nhất đưa Bạch Lý Kiệt trung tướng cùng hai vị chuyên gia của Tổng cục hàng không đến núi Tháp Cáp đặc sơn, rồi hộ tống bọn họ quay trở về.

Phong Linh nói :

- Vậy chuyện chiến cơ mất tích là như thế nào ?

Ba Khắc cứng giọng đáp :

- Ông nghĩ tôi vừa rồi là nói đùa sao !

Phong Linh giận dữ hét lên : - Vậy cuối cùng là con mẹ nó cái việc gì ? Tôi là đưa trẻ lên ba không biết vì nhiệm vụ gì mà chết sao ?

Ba Khắc trầm mặc một lúc lâu, mới tiếp tục nói :

- Tiếp tục thực hiện nhiệm vụ của ông đi! Thiếu tướng, ông có thể giảm thiểu số thương vong đến mức thấp nhất.

Liên lạc chấm dứt.

Phong Linh quay đầu lại, hai người Nạp Đặc và Sa Nam sắc mặt âm trầm đứng ở phía sau, dùng ánh mắt đầy địch ý nhìn Bạch Lý Kiệt - người đại diện cục tình báo.

Phong Linh phân phó :

- Để cho hai người đội viên cũng Mã Binh Ni hộ tống hai người bị thương nặng trở về.

Sa Nam kháng nghị nói :

- Không có Mã Binh Ni làm hướng đạo, đối với chúng ta sẽ có ảnh hưởng.

Phong Linh cương quyết nói :

- Những người thụ thương cần hẳn hơn, vả lại nên nhớ điều đầu tiên đọc học khi huấn luyện là dùng nam châm và bản đồ.

o0o

Hai ngày sau, từ xa đã có thể nhìn thấy ngọn núi Tháp Cáp Đặc cao vút. Phong Linh cùng bốn mươi một đội viên ưu tú của đội đột kích, Bạch Lý Kiệt, Vi Tín cùng Ngải Linh Na đang tiến nhập cao nguyên. Tám mươi thớt lạc đà chia làm bốn lộ, chậm rãi tiến tới ngọn núi cao vút trong mây. Để lại phía sau sa mạc miên man, dưới chân họ lúc này là cát vàng do đá vụn vỡ nát tạo thành, cùng những cục nham thạch đen đúa không rõ hình thù nằm rải rác khắp nơi.

Bầu trời ngàn dặm không có gợn mây, mặt trời gay gắt vô tình thiêu cháy mảnh đại địa, tựa hồ vẫn như vậy từ thuở vĩnh hằng.

Thành viên toàn đội tâm tình trầm trọng.

Trên sa mạc đáng sợ nhất ngoại trừ cái nóng, còn là quang cảnh

chết chóc, tiêu điều và khô nẻ.

Phong Linh yên lặng ngồi trên bưôu lạc đà, yên lặng chịu từng đợt xóc. Hồi tưởng lại sông dòng sông như dải lụa, cùng hồ bạc lấp lánh và hoa tươi thơm ngát nơi cổ hương. Lại nghĩ đến vị nữ bác sĩ mỹ lệ Ngải Linh Na kia, hai ngày nay họ chưa có cơ hội tiếp xúc với nhau. Phong Linh thầm nghĩ, sau nhiệm vụ lần này, mình còn cơ hội gặp lại nàng không nhỉ ? rồi Phong Linh lại thầm mắng bản thân, trở lại xã hội thường nhật, rõ ràng hai người còn có khoảng cách rất xa, mình chỉ là một kẻ quân nhân thô lỗ, mà đối phương lại là một thực nữ siêu nhiên, có địa vị trong học thuật, nụ hôn trên sa mạc, cũng chỉ như một giấc mơ xuân mà thôi.

- Đồ Lôi A tộc nhân ! - có người kêu lên.

“Oanh !”

Một ngọn lửa nổi lên giữa đội ngũ, khói đen mãnh liệt toả ra khiến đám lạc đà nhảy dựng lên. Nhìn quanh tất cả đám lạc đà đều đã trở lên toán loạn.

Đột nhiên, bốn phương tám hướng đều xuất hiện chiến sĩ của Đồ Lôi A tộc.

Phong Linh đã dự đoán việc Đồ Lôi A nhân xuất hiện, cơ hồ đối phương vừa hiện thân thì súng máy hạng nặng với cường đại công kích đã lập tức điên cuồng đáp trả. Cả bầu trời là hoả vọng đan vào nhau dày đặc, nhắm hướng Đồ Lôi A chiến sĩ phóng tới.

Trong lúc nhất thời, không gian ngập ngụa sát khí.

Phong Linh thông qua vô tuyến điện liên tục hét lên : - Sa Nam cản phía sau, toàn đội tiến về phía trước.

Hắn lao về phía trước đầu tiên, vũ khí tự động trong tay mỗi giây có thể bắn liên tục tám viên đạn. Tử đạn như lưu tinh nhắm tới Đồ Lôi A

chiến sĩ hạ sát.

Chớp mắt đã lao tới một đội Đồ lôi A chiến sĩ, hơn mười Đồ lôi A nhân vọt tới. Phong Linh đôi mắt đỏ ngầu, tử đạn “Tạc chi !” phóng tới, đột nhiên con lạc đà hấn đang cưỡi quy xuống, đem hất hấn văng về phía trước. Phong Linh lâm nguy không hoảng sợ, cả người lộn một vòng trên không, vừa rơi xuống đất lập tức xạ ra một tràng tử đạn.

Địch nhân tất cả đều ngã xuống.

Một thót lạc đà khác chạy đến nơi, âm thanh của Ngải Linh Na kêu lên : - Mau lên đây !

Một cánh tay đã đưa ra hướng Phong Linh chờ đợi.

Phong Linh đang vươn tay tới, đột nhiên trở tay kéo cả Ngải Linh Na ngã xuống dưới,. Phong Linh lại ôm Ngải Linh Na lăn một vòng ly khai vị trí.

“Oanh !”

Một hoả tiễn pháo nổ ngay giữa chỗ Phong Linh vừa đứng, thót lạc đà bị chấn thành những mảnh vụn.

Phong Linh kéo Ngải Linh Na chạy thẳng lên núi, súng ngắn trong tay xạ thẳng vào địch nhân xuất hiện. Thân thể hấn không ngừng chuyển động, đôi mắt giám thị tất cả các góc độ địch nhân có thể tập kích.

- Không được tản ra, tất cả cùng tụ lại tiến thẳng về mặt núi phía Nam.

Phong Linh khản cả giọng hét lên ra lệnh.

Vô tuyến điện lúc nào cũng có đội viên cùng hấn liên lạc, giờ đây trầm mặc hồi lâu không có tiếng trả lời. Phong Linh phát giác hiện tại chỉ có bản thân và Ngải Linh Na, chỉ có hai người đứng ở sơn đạo uốn lượn trên ngọn núi này.

Ngải Linh na trượt chân ngã xuống đất, Phong Linh muốn đỡ nàng lên, Ngải Linh Na nói :

- Tôi thật sự không đi được nữa.

Phong Linh nói :

- Không đi được cũng phải đi.

oOo

Ba giờ sau, hai người dựa vào một khối đá lớn ngồi xuống, uống nước trong bì da. Vì ừng phó với tình huống khẩn cấp, mỗi người đều mang theo mười ngày lương thực.

Phong Linh không ngừng liên lạc đội viên thông qua vô tuyến điện, nhưng chiếc vô tuyến điện vô tri chỉ biết kêu nên từng tràng âm thanh “Đô ! đô” vô nghĩa

Ngải Linh Na nói :

- Không nên thử nữa, chúng ta đã đi quá xa núi Tháp Cáp Đặc, hết thấy tín hiệu đều sẽ mất tác dụng.

Phong Linh trong lòng chợt động, nhìn Ngải Linh Na nghiêm nét mặt nói :

- Tại sao lại như vậy ?

Ngải Linh Na trầm mặc trong chốc lát, bỗng đứng ngẩng lên cười, nhìn thần sắc kiên quyết trong mắt hắn nói :

- Anh muốn em nói cho anh biết chân tướng sự việc.

Phong Linh cười nói :

- Chưa quan trọng bằng sự tiện nghi này được.

Nói xong chuyển thân nhìn thẳng vào đôi môi hồng nhuận, nóng bỏng của Ngải Linh Na. Chiếc lưới đỉnh hương, hai miệng trộn lẫn Một lúc lâu sau, hai người mới hơi tách ra một chút.

Ngải Linh Na thở nhè nhẹ gấp gáp, khiến Phong Linh tạm thời quên

đi những hung hiểm bên cạnh.

Ngả Linh Na nói :

- Biết không ? Từ lần đầu nhìn thấy dáng vẻ hung dữ của anh, em đã thường xuyên nhớ tới anh rồi.

Phong Linh nói :

- Không phải hận anh đấy chứ ?

Ngải Linh Na yêu kiều đánh nhẹ vào bộ ngực vững chãi của hắn, rồi nói tiếp :

- Em cũng không thích Bạch Lý Kiệt, ông ta quá mức theo đuổi chủ nghĩa công lợi,. Hoàn toàn không quan tâm đến an nguy của người khác.

Phong Linh thản nhiên nói :

- Người như thế trên đời còn nhiều mà . . .

Ngả Linh na dùng ngón tay ngăn hắn hỏi tiếp, nhu tình vạn chủng nói tiếp :

- Để em ngẫm lại xem làm như thế nào để nói với anh.

Phong Linh trong lòng cảm thấy ấm áp, thầm nghĩ dù cho không thể ra khỏi sa mạc, chỉ cần có người đẹp như thế bên cạnh, cũng có thể coi như không uổng kiếp người rồi.

Nửa vầng trăng treo lơ lửng trên bầu trời, đem những tảng đá lớn nhỏ trên núi biến hoá thành đủ dạng sinh vật hình thù quái dị.

Ngả Linh Na nói :

- Ba tháng trước, vệ tinh của tổng cục hàng không nhận được một loại tấn công điện toán vô cùng kỳ quái.

Ngải Linh Na tiếp tục nói :

- Nơi phát ra tấn công điện toán đúng là Tháp Cáp Đặc sơn, đặc biệt khiến mọi người cảm thấy hứng thú nhất là chủng loại sóng điện từ

này không phải của địa cầu. Càng lạ hơn là, chỉ có thiết bị tối tân nhất mới có thể thám trắc được loại sóng cực ngắn – siêu điện từ này.

Phong Linh nói :

- Chuyện này đúng là rất thú vị, nhưng cũng không chắc đã đáng giá đến mức khiến chúng ta mạo hiểm đến tận đây.

Ngải Linh Na nói :

- Các anh cũng không phải là những người hi sinh duy nhất.

Phong Linh cau mày nói :

- Em đang nói cái gì?

Ngải Linh Na nói :

- Anh trước hết nghe em nói, chúng ta cũng không phải lần đầu nhận được loại siêu điện từ này.

Phong Linh không giải thích được, khó hiểu nói :

- Em vừa rồi nói trên địa cầu từ trước đến giờ không có loại điện từ này, à ! anh hiểu rồi.

Ngải Linh na trên mặt lộ ra vẻ mặt ngưng trọng :

- Anh hiểu được rồi đấy, chúng ta từng thu được loại sóng điện từ này, có điều nó đến từ ngoài trái đất, đến từ không gian xa xôi cách chúng ta nhiều năm ánh sáng.

Phong Linh nói :

- Anh hiểu điều đó, nguyên lai là do siêu điện từ vẫn đến từ ngoài không gian, đột nhiên lần này phát ra trên bề mặt địa cầu Duy nhất chỉ có một cách giải thích, có vật thể từ ngoài không gian rất xa, không biết bằng cách nào đó mà thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở địa cầu. Hơn nữa lại được giấu ở Tháp Cáp Đặc sơn, chúng ta đều là vì lý do như thế mà bị điều đến sa mạc đáng hận này để

ném đầu lâu, xả máu nóng.

Ngải Linh Na buồn bã nói :

- Em không trách anh có phản ứng như vậy. Nhưng nếu anh biết, chúng ta đã phải đi trước sau ba đội bộ đội đột kích toàn bộ đều mất tích, anh sẽ không trách bọn họ giấu diếm chân tướng sự việc nữa.

Phong Linh bỗng nhiên ngây người.

Thanh âm của Ngải Linh Na tiếp tục truyền vào tai hắn :

- Tất cả phi cơ bay vào khu vực bầu trời này, lập tức mất liên lạc với trung tâm điều khiển, sau đó là biệt vô âm tín.

Phong Linh chợt nói :

- Khó trách quân đội không chịu cho phi cơ hộ tống chúng ta đến.

Hắn đại khái đã hiểu hết thấy sự việc, giả thiết là dù không có Phi thuyền đáp xuống nơi này, nhưng có thể biến một vùng trời thành đồ trong túi, vậy đã là một đột phá lớn của nhân loại. Khó trách quốc gia không tiếc hết thảy, đưa mọi người đi tìm kiếm phi thuyền.

Có điều không hiểu tại sao Đồ Lôi A tộc nhân lại đứng ra cản trở.

Nghĩ tới đây Phong Linh kêu lên.

Ngải Linh Na bị dọa nhảy lên.

Phong Linh sắc mặt trắng nhợt, đứng lên lảo đảo, nói :

- Ta hiểu được rồi, phi thuyền nhất định có tồn tại sinh vậy lạ.

Ngải Linh Na nói :

- Chúng ta cũng có nghi vấn này, nhưng không có bằng chứng để chứng minh.

Phong Linh nói :

- Sinh vật ngoài hành tinh này chắc chắn có lực lượng tinh thần khổng lồ, cho nên mới có thể khống chế Thần vụ của Đồ Lôi A tộc nhân, khiến cho cả bộ tộc quyết đem sinh mạng ra bảo vệ phi thuyền.

Ngả Linh Na nói :

- Trí tưởng tượng của anh so với đám học giả phong phú hơn nhiều lắm, chỉ là cũng không hẳn là không có đạo lý.

Phong Linh nói :

- Đúng hay là sai, chúng ta rất nhanh sẽ biết.

Hai người bọn họ không hẹn mà cùng nhìn lên đỉnh núi cao tận trong mây Tháp Cáp Đặc. Dưới ánh trăng, ngọn núi mờ ảo càng thêm huyền bí.

Bọn họ đợi ở đó cả một ngày. Sang đến hoàng hôn ngày thứ hai, đợi đến khi ánh nắng trở nên yếu ớt, mới bắt đầu lữ trình đăng sơn.

Ngả Linh Na lấy ra một máy thám trắc, bắt đầu không ngừng truy tung siêu điện ba bí ẩn.

Bọn họ càng lên cao, máy thám trắc phản ứng càng mãnh liệt.

Phong Linh tập trung toàn bộ tinh thần xem xét hành tung của Đồ Lôi A tộc nhân, phát hiện một việc thần kỳ là họ tuyệt đối cách ly khu vực này, tựa như chỉ bố trí phòng ngự ở khu vực ngoại biên Tháp Cáp Đặc sơn. Chẳng lẽ bọn họ cũng không dám đến gần phi thuyền ? Nếu giả thiết phi thuyền là có thật.

Ngả Linh Na đột nhiên hưng phấn kêu lên.

Phong Linh đi tới, chỉ thấy một đoạn triền dốc phía trên là loạn nham lớn nhĩ không đồng nhất.

Phong Linh cầm lấy vũ khí tự động tiến lên dẫn đầu, ngoảnh về phía sau trầm giọng nói :

- Cẩn thận một chút.

Hai người tả xung hữu đột một hồi trong đám loạn nham, cuối cùng đứng trước một huyết động. Ngả Linh Na thất vọng nói :

- Như thế nào lại là một cái sơn động.

Phong Linh nói :

- Có thể người ngoài hành tinh đang ở bên trong.

- Không được cử động - Một thanh âm quen thuộc từ phía sau vang lên. Phong Linh và Ngả Linh Na đều dừng lại, không dám di động.

Người sau lưng ra lệnh :

- Hạ vũ khí xuống.

Phong Linh bắt đầu dĩ đàn hạ vũ khí xuống.

Người phía sau lại cười lớn, đến gần nói :

- Chậm rãi tiến lại đây.

Hai người cũng xoay người, người sau lưng quả nhiên là Bạch Lý Kiệt.

Ngả Linh Na thét lớn :

- Muốn làm gì vậy ?

Bạch Lý Kiệt lạnh lùng nói :

- Không có gì, có điều đột nhiên muốn giết một trong hai người.

Ngả Linh Na nói :

- Người chạy không thoát đâu.

Bạch Lý Kiệt trầm giọng nói :

-Xin lỗi ! Ta tuyệt đối không cần chạy trốn.

Phong Linh trầm giọng nói :

- Cuối cùng thì ngươi là ai ?

Bạch Lý Kiệt âm trầm :

- Ngươi muốn biết ta mang thân phận gì ?

Phong Linh hừ lạnh một tiếng nói :

- Bộ quốc phòng ngàn vạn lần đề phòng nhưng lại không ngờ để cho kẻ gián điệp hai mang như ngươi thực hiện nhiệm vụ lần này.

Bạch Lý Kiệt nói :

- Bên trong động chắc chắn có ngoại tinh nhân, với lực lượng của hắn trên không có thể khống chế xâm nhập, dưới đất có Đồ Lôi A tộc nhân bảo vệ, cho nên chỉ cần ta đi vào khống chế được hắn, sau đó truyền tin tức ra ngoài, nội trong ba giờ sẽ có phi cơ đến đón ta ra khỏi đây.

Ngả Linh Na phần nộ tiến tới hai bước, Bạch Lý Kiệt giương súng lên quát :

- Dừng bước.

Ngả Linh Na bị phần kêu lên :

- Người là đồ phản bội.

Bạch Lý Kiệt gương mặt hiện lên vẻ nanh ác, cười khẩy hướng về phía Phong Linh nói :

- Người đi chết đi.

Ngả Linh Na kêu lên một tiếng thánh thót, nhắm hướng Bạch Lý Kiệt lao tới.

Hoả quang loé lên.

Ngả Linh Na lao đảo ngã xuống, trước ngực máu tươi lâm thâm.

Bạch Lý Kiệt cũng đồng thời đổ về phía sau, giữa mi tâm hiện ra một cái lỗ máu.

Phong Linh cầm súng ở trong tay, có điều hắn vẫn chậm một bước, Ngả Linh Na đã không còn cứu được nữa.

Phong Linh bị phần nhào đến bên người Ngả Linh Na. Ngả Linh Na đôi môi rung động, tựa hồ có lời muốn nói. Phong Linh đưa lỗ tai đến gần hơn nghe nàng nói :

- Đi vào! . . . đến

Nói đoạn hơi nghiêng đầu, ngọc vỡ hương tan.

Phong Linh nhìn về phía cái động, tối om sâu hoắm, không ai có thể biết trong đó rốt cục có vật kỳ dị gì hiện hữu ? Hắn không khỏi mất tự chủ tiến đến cửa động, ở sâu bên trong một loại ánh sáng màu vàng kỳ dị tràn ngập cả huyết động. Càng vào sâu huyết động càng trở nên rộng rãi, đến cuối huyết động là một không gian rộng lớn với tầng tầng nham thạch.

Phong Linh vừa tiến vào nhìn “hắn”. Hắn có ba đầu sáu tay ? Hay hắn là một tiểu ả nhân với một cái đuôi đằng sau ? Dù sao Phong Linh quyết sẽ không khiếp sợ.

Trong động là một người tĩnh lặng ngồi trên một tảng đá lớn.

Về bề ngoài của hắn cùng với Phong Linh như đúc giống nhau, Phong Linh tựa như từ trong gương thấy được bản thân mình. Có điều trên người hắn mặc một bộ áo bào trắng ngân quang chói mắt, hình dáng không khác với Phong Linh nhiều lắm.

Phong Linh trợn mắt há hốc mồm.

Người nọ bình thản nói :

- Người đã trở về.

Phong Linh kinh ngạc nói :

- Ta chưa bao giờ đến nơi này.

Người nọ ngạc nhiên nói :

- Người và ta ở trong chiếc phi thuyền này đã cùng nhau trải qua vô số năm lũ trình. Như thế nào bây giờ mới tới ? Phải, ta biết rồi, lúc chui qua hạch tâm vũ trụ thì người mắc bệnh rất nặng, người ảo tưởng rằng mình là sinh vật của cái thế giới kia, nên tìm đến tham gia vào sinh hoạt của bọn họ.

Phong Linh cả đời chưa bao giờ từng trải qua cảm giác chán kinh cũng hồ đồ như vậy, tựa hồ thế giới đầy lô gíc giờ này tan vỡ dưới

chân hấn, mới vừa đây NGả Linh Na huyết nhục lâm thâm nằm trong lòng hấn ngọc nát hương tan, nhưng mà sự thật trước mắt là hấn cùng người kia ở hai thế giới hoàn toàn bất đồng.

Kỳ quái nhất là đối phương giống y chang như hấn, chẳng lẽ là một loại ảo giác ?

Phong Linh hai chân mềm nhũn, té ngồi trên mặt đất, lằm bằm nói :

- Phi thuyền! Không ! Đây chỉ là một cái sơn động.

Người kia ôn nhu nói :

- Người hiện giờ bệnh tình rất nặng, người dụng tâm xem đi, phi thuyền bên ngoài tinh không xinh đẹp cỡ nào. Ai ! Người nhất định phải phục hồi như cũ, chúng ta mới có thể tiếp tục hành trình.

Phong Linh nổi giận kêu lên :

- Tất cả mọi thứ ở đây đều là giả dối hết, đây chỉ là một cơn ác mộng.

Người nọ nói : - Đúng vậy, người bây giờ đang bị hãm trong một cơn ác mộng. Người nhất định phải tỉnh lại, thử nhìn bên cạnh phát động khí đi xem sao., làm như vậy có thể khiến cho phi thuyền siêu tốc quang phi hành.

Phong Linh hơi nghiêng người nhìn tới, chỉ thấy một tảng đá.

Phong Linh mờ mịt nắm lấy tảng đá. Người kia kêu lên :

- Không phải như thế này, người phải chân chính phát động khí mới được.

Âm thanh của hấn vang lên trong huyết động một hồi, đột nhiên không gian thiên địa tràn ngập tiếng nói của hấn.

Phong Linh không tự chủ được ảo tưởng phát động khí, một tay nắm lấy, cả thiên địa chấn động kịch liệt, sơn động hoá thành không gian bên trong của một phi thuyền khổng lồ. Bên trong là những thiết bị

được bố trí kỳ quái, không gian tràn đầy màu sắc và hình thù lạ lẫm đủ mọi sắc thái, trước mắt là một cái màn hình thật lớn như trong rạp chiếu phim. Ngoài cửa sổ là vũ trụ thăm thẳm trắng lệt đầy những tinh cầu, phi thuyền lúc này đang dùng quang tốc phi hành.

Phong Linh hướng về phía người nọ nói :

- Uy ! Ta tỉnh lại rồi.

Dịch thuật: Hoathieugia

Nguồn: Tàng thư viện

Được bạn: ms đưa lên

vào ngày: 30 tháng 12 năm 2008